

BRIBIR

Kad se kolobar sunca vajer penje
z Gornje strani na Dolnju stran
va črnoj tugi nebog stenje
i sanja svoj mučni san

Ta stari grad frankopanskih kul
ki j znal samo za rešetki i kljišća
puno j put tužnu pismu čul
va popeli kroz stare mirišća

Njega nij nijedan uspel strt
uništiti njegovo ime i trag
na njegovon je rameni sidela smrt
se čudovišća i črni vrag

On je bil vavik med tugami tuga
pisma i puška, zaklana mat
na njegovon je vrhi tancala duga
kroz njega j grdi proplazil rat

Grade moj stari, ki ti zna sime?
Junaci tvoji po brdih šute
v uše nan tuče samo ti ime
i misli naše ke vavik slute

Najdoblju dicu dal si va klanje
va borbu svetu, za belu slobodu
njih kih nij več, mi znamo za nje
imena njihova v oče nas bodu

Va ovon kraji su rojeni
ditenstvi proveli va ovoj gori
tu su i ostali v rati pogojeni
va rajanju slobode krvavoj zori

Ranjeno mesto, bil si ratišće
domaćin smrtim, njazlo od buni
kadi još danas mat sina išće
v mirišćih tvojih još cvatu trni

Ime me tvoje va srci peče
kad s tobun sanan, mesto ranjeno
i čini mi se ko da krv teče
kroz tvoje žili, srce zgaženo

Ostala j od tebe šaka boli
probodeno srce v mirišći trn
ostal si vavik kot si bil doli
razrušen, bisan grd i črn!